

Az álmatlan éjszaka

Nyikos Mónika - 2020-10-27 05:07:13

Lulu fotó: Nyikos Mónika

Emlékszem, még kisgyerekkoromban talákoztam egy kiségerrel. Akkor is éjszaka volt. Nem hallottam semmit, csak kellemes, selymes simogatást éreztem a lábamnál. Majd felébredtem, és rádöbrentem, hogy nem vagyok egyedül. Az egérke ott aludt békésen a párnámon, közvetlenül a fejem mellett. Sikítva rohantam ki, belegondolva, hogy ez a kis valami simogatott a kis selymes bundájával, apró lábacskaival végig rohant rajtam, s a puha párnán kötött ki. Gyűlöltem őt, mert úgy tett velem dolgokat, hogy én nem voltam ennek tudatában. Természetesen ő is megijedt, felszaladt a függönyre...

Akkoriban el sem tudtam volna képzelni, hogy egy egérke ilyenre is képes lehet. Ezt követően háromnapos tortúra következett. Csak lámpavilágnál aludtam, különféle zajforrásokot működtetve, mert rájöttem, az egérke csak csendben mer tevékenykedni. Minden este egy flakonnal feküdtem le, hogy ha megint idejön, leütöm, elzavarom stb. Végül egy kolbászka csábítása vetett véget együttélésünknek. Csak az egyik kis lábacska ragadt bele a ragasztóba. Közről egészen aranyosnak tűnt, így már nyílt terepen egy méretes bottal kipiszkáltam a lábacskáját és szabadon engedtem.

Azóta viszont - cukiság ide vagy oda - nem tudtam megbékélni a rágcsálókkal. Így ezen a bizonyos éjszakán is nagyon megijedtem. Reflexből felkapcsoltam a villanyt, majd magamhoz kaptam a békésen alvó Lulut, leraktam oda, ahonnan a hangot véltem hallani, majd parancsoltam: „Lulu, keresd! Egér!” Kiskutyám bágyadtan, kérdő tekintettel nézett rám: mi? kit? hogyan? ásított, majd újra rám nézett, hogy akkor most reggel van? Első lépésre kiment az ajtóhoz, biztos sétálni akarunk, „legyen”, gondolta ő megadóan. Én pedig ugráltam körülötte, hogy „Lulu, NEM! KERESD! EGÉR!”.

A „keresd!” parancs ekkor már valamennyire rémlett neki, így elkezdett valamit keresni. Boldogan hozott egy zoknit, hogy akkor játék lesz. „Nem” - mondtam, - „Lulu, nem játszunk, az egeret!” Ő fáradtan nézett rám, mert a „keresd” és az „egér” szavakat még nem használtam nála egy mondatban. Eddig maximum labdát és egyéb eldobott játékokat kellett keresnie.

Ekkorra már páromat is felkeltettük, akinek szintén pánikolva újságoltam, hogy egér van a lakásban. Ő annyit mondott, hogy „figyelj, ha lenne vagy lett volna egér valaha is itt, azt Lulu már észrevette volna, és el is intézi”. Lulu mintha értené párbeszédünket, büszkén kihúzta magát, hogy ő eddig is minden betévedő állatkát: poloskát, szúnyogot, legyet, molylepkét levadászott, egy egér neki valóban piskóta lenne. Mi visszaaludtunk (volna), Lulu persze nem, ő még másfél órát rohangált fel-alá, mert ha már „reggel” van, legyen meg a séta is.

Reggelre kiderült, hogy egy székre helyezett papírzacskó adta meg magát a gravitációnak, a padlóval való találkozása hozta létre „az apró léptek zaját”...

[Itt olvasható a többi REGGELI FELES](#) - a Debreciner ébresztőrovata.

QDEBRECINER.HU

LÁTJUK. HALLJUK. KIMONDJUK.

fotó: Facebook **CSAK VELED együtt tudjuk garantálni, hogy az újságíró és a szerkesztő munkájába ne szólhasson bele más, csak Te, az olvasó.** [Egy hónapra csak 1000 forint.](#) [Támogasd előfizetéseddel a Debrecinert! Köszönjük!](#)